

SV

SV

SV

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den ...
KOM (2011)

RAPPORT FRÅN KOMMISSIONEN TILL EUROPAPARLAMENTET OCH RÅDET

**om genomförandet sedan 2007 av rådets rambeslut 2002/584/RIF av den 13 juni 2002
om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna**

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

1.	INLEDNING	3
2.	BAKGRUND	4
3.	ÄNDRINGAR I LAGSTIFTNINGEN I MEDLEMSSTATERNA SEDAN DEN 1 APRIL 2007	5
4.	DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDEN OCH STÄRKANDET AV MISSTÄNKTA ELLER ÅTALADE PERSONERS PROCESSUELLA RÄTTIGHETER VID STRAFFRÄTTSLIGA FÖRFARANDEN.....	6
5.	FRÅGAN OM PROPORTIONALITET	8
6.	FRAMTIDA ARBETE	9
	BILAGA 1 — Statistiska uppgifter rörande den europeiska arresteringsordern	11

1. INLEDNING

Mer än sju år har förflutit sedan rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder (nedan kallad *arresteringsordern*) och överlämnande mellan medlemsstaterna¹ (nedan kallat *rådets rambeslut*) började tillämpas den 1 januari 2004. Tillgänglig statistik som sammanställts för åren mellan 2005 och 2009² (se bilaga 1) upptar 54 689 utfärdade arresteringsorder och 11 630 verkställda arresteringsorder. Under denna period överklagade mellan 51 % och 62 % av de eftersökta personerna beslutet om att de skulle överlämnas, i genomsnitt inom 14 till 17 dagar. Den genomsnittliga tiden för ett överlämnande i de fall där den eftersökte inte samtyckte var 48 dagar. Detta står i positiv kontrast till vad som noterades före införandet av arresteringsordern då den genomsnittliga tiden för utlämning av eftersökta personer låg på ett år. Detta alltså har otvetydigt stärkt den fria rörligheten för personer inom EU genom att skapa en ändamålsenligare mekanism som gör att personer som försöker undkomma rättvisan inte kan utnyttja sig av EU:s öppna gränser.

De förflutna sju åren har dock också visat att systemet för europeiska arresteringsorder, trots sina operativa framgångar, är långt ifrån perfekt. En del medlemsstater, ledamöter i Europaparlamentet och de nationella parlamenten, grupper inom civilsamhället och enskilda medborgare har alla uttryckt betänkligheter kring hur arresteringsordern tillämpas och i synnerhet för dess verkningar på de grundläggande rättigheterna. Det finns också en del brister i hur vissa medlemsstater genomför rådets rambeslut.

Till följd av Lissabonfördragets ikraftträdande och den juridiskt bindande karaktären hos stadgan om de grundläggande rättigheterna har sedan december 2009 de bestämmelser i Lissabonfördraget som reglerar normativa rättsakter på området för polissamarbete och straffrättsligt samarbete förändrat det sammanhang i vilket arresteringsordern tillämpas. När rättsakter införda före Lissabonfördragets ikraftträdande ändras (t.ex. rådets rambeslut) ska fördragsenligt kommissionens befogenhet att inleda överträdelseförfaranden liksom EU-domstolens behörighet gälla för den ändrade åtgärden. Dessa befogenheter kommer under alla omständigheter att vara tillämpliga efter den 1 december 2014 vid utgången av den övergångsperiod som fastställs i fördraget. Eventuella ändringar av rådets rambeslut innebär dessutom att Lissabonfördragets nya regler kommer att vara tillämpliga när lagstiftningsåtgärder antas inom detta område. Bland dessa regler ingår medbeslutande mellan Europaparlamentet och rådet och möjligheten för vissa medlemsstater att välja att inte delta³.

En annan viktig effekt av Lissabonfördraget är att den gör EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna⁴ juridiskt bindande⁵. Vidare kommer EU som en enhet

¹ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

² Rådet 9005/5/06 COPEN 52, 11371/5/07 COPEN 106, 10330/2/08 COPEN 116, 9743/4/09 COPEN 87, 7551/7/10 COPEN 64.

³ Enligt protokollen 21 och 22 till Lissabonfördraget deltar inte Förenade kungariket, Irland och Danmark i åtgärder inom området rättsliga och inrikes frågor. Förenade kungariket och Irland har möjlighet att välja att delta i en åtgärd.

⁴ EUT C 364 18.12.2000, s. 1.

att underteckna den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna⁶. Kommissionen har nyligen antagit en strategi för att upprätthålla efterlevnaden av EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna⁷. Den kommer att ge vägledning både för hur kommissionen ska handskas med nya och befintliga lagstiftningsinitiativ och andra initiativ (inklusive arresteringsordern) och för hur medlemsstaterna bör gå till väga när de genomför eller tillämpar rådets rambeslut.

2. BAKGRUND

Denna tredje rapport jämte åtföljande arbetsdokument från kommissionens avdelningar bygger på ett antal källor: tidigare rapporter från kommissionen i enlighet med artikel 34 i rådets rambeslut 2006⁸ och 2007⁹, slutrapporten och rekommendationerna från den fjärde omgången av ömsesidiga utvärderingar som utförts av Europeiska unionens råd (nedan kallade *rådets rekommendationer*)¹⁰ och antogs i juni 2010¹¹, resultatet av ett expertmöte den 5 november 2009, svar från medlemsstaterna efter framställningar om aktualiserad information från kommissionen den 30 juni 2009 och 25 juni 2010 samt rättspraxis, i förekommande fall. Den information som erhållits från medlemsstaterna varierar i innehåll och kvalitet, vilket gör det vanskligt att ta fram någon fullständigt uttömmande analys och jämförelse som täcker in alla medlemsstater¹².

Det åtföljande arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar innehåller en stor mängd information om läget för arresteringsordern. Detta bör vara till hjälp för rättstillämpare generellt liksom för medlemsstaterna när de senast i slutet av juni 2011 såsom rådet enats om ska följa upp den senaste omgången av ömsesidiga utvärderingar¹³. Del I i arbetsdokumentet innehåller en kort beskrivande analys av de medlemsstater som sedan april 2007 har infört lagändringar. Del II ger en överblick över medlemsstaternas nuvarande läge vad gäller rådets rekommendationer. Del III ger detaljer om ett antal normativa EU-rättsakter som ändrar eller kompletterar rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder. Delarna IV och V innehåller viss aktuell information om arresteringsordern och Schengens informationssystem respektive Eurojust. Del VI redogör för domar av EU-domstolen som är av relevans för rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder. I del VII lämnas referensnumren till de olika utvärderingsrapporter som rådet utarbetat över medlemsstaterna och i del VIII återfinns tabeller över varje medlemsstat med följande information:

- Rekommendationerna i rådets individuella utvärderingsrapporter och medlemsstaternas svar, när sådana har lämnats. Allmän information om tillämpningen av

⁵ Artikel 6.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

⁶ Artikel 6.3 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt.

⁷ KOM(2010) 573 slutlig, 19.10.2010.

⁸ KOM(2005)63 och SEK(2005)267, 23.2.2005, ändrade genom KOM(2006)8 och SEK(2006)79, 24.1.2006.

⁹ KOM(2007)407 och SEK(2007)979, 12.7.2007.

¹⁰ Rådet 8302/4/09 COPEN 68, 7361/10 COPEN 59, 8465/2/10 COPEN 95.

¹¹ Rådet 10630/1/10 Pressmeddelande 161 s. 33.

¹² Som svar på några av sina framställningar om information 2009 och 2010 mottog kommissionen mycket lite eller ingen information från Cypern, Malta och Förenade kungariket.

¹³ Rådet 10630/1/10 Pressmeddelande 161 s. 33 och 8302/4/09 COPEN 68 s. 23 — Rekommendation 20.

rådets rambeslut i varje medlemsstat, med hänvisning till vad som påpekats i rådets rekommendationer.

- Iakttagelserna i kommissionens genomföranderapport från 2007 och medlemsstaternas svar lämnas.

Del IX innehåller en del ytterligare statistiska uppgifter i tabellform.

3. ÄNDRINGAR I LAGSTIFTNINGEN I MEDLEMSSTATERNA SEDAN DEN 1 APRIL 2007

Av de svar som kommissionen mottagit efter sina framställningar om information från medlemsstaterna framgår att fjorton medlemsstater (Österrike, Bulgarien, Tjeckien¹⁴, Estland, Frankrike, Ungern, Irland, Lettland, Litauen, Polen Portugal, Rumänien, Slovakien och Slovenien) har gjort ändringar i sin genomförande-lagstiftning. Kommissionen bekräftar och välkomnar det faktum att många av ändringarna beaktar rekommendationerna från rådet och kommissionen. En medlemsstat (Luxemburg) ändrade en artikel i sin införlivandelagstiftning 2010 och ett lagförslag som tar med ett antal rekommendationer behandlas för närvarande i parlamentet. Såsom framgår av tabellerna i del VIII i arbetsdokumentet varierar omfattningen på förbättringarna mycket från land till land och alla rekommendationer kommer inte till uttryck i lagtexterna.

Tolv medlemsstater (Belgien, Cypern¹⁵, Danmark, Tyskland, Grekland, Spanien, Finland, Italien, Malta, Nederländerna, Sverige och Förenade kungariket) har inte gjort några ändringar av sin respektive lagstiftning, trots att de rekommenderades detta i tidigare rapporter från rådet och kommissionen. Detta är så mycket mer beklagligt för de medlemsstater som kommissionen i 2007 års rapport uttryckligen ansåg behöva anstränga sig för att till fullo rätta sig efter rådets rambeslut (Cypern, Danmark, Italien, Malta, Nederländerna och Förenade kungariket).

För de medlemsstater där ny lagstiftning antagits återfinns en kortfattad beskrivande analys av ändringarna i del I i det arbetsdokument som åtföljer föreliggande rapport. Det övergripande läget för alla medlemsstater visas ingående i tabellerna i del VIII i arbetsdokumentet.

En del av rekommendationerna krävde dock snarare praktiska åtgärder än lagstiftning och kommissionen uppskattar det arbete som medlemsstaterna gjort för att strama upp sina system för europeiska arresteringsorder och anordna fortbildning och skapa informations- och kontaktpunkter. En konsekvent tillämpning av arresteringsordern och den ömsesidiga tillit som är så väsentlig för denna tillämpning beror i stor utsträckning på att genomförandet av den sker i överensstämmelse med vad som föreskrivs i rådets rambeslut. De brister som nu finns i var och en av medlemsstaternas införlivande presenteras på ett lätt åtkomligt sätt i det arbetsdokument som åtföljer föreliggande rapport. Kommissionen förväntar sig att detta ger medlemsstaterna ett verktyg för att se till att lagstiftningen som genomför arresteringsordern överensstämmer med rådets rambeslut.

¹⁴ Ytterligare lagändringar håller för närvarande på att utarbetas i Tjeckien.

¹⁵ Enligt de senaste uppgifterna från Cypern i augusti 2009 hade ny lagstiftning föreslagits.

4. **DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDEN OCH STÄRKANDET AV MISSTÄNKTA ELLER ÅTALADE PERSONERS PROCESSUELLA RÄTTIGHETER VID STRAFFRÄTTSLIGA FÖRFARANDEN**

Kommissionen välkomnar givetvis att arresteringsordern i praktiken har blivit ett lyckat instrument för ömsesidigt erkännande, men är också medveten om de kvarstående bristerna, bl.a. vad gäller hur den genomförs på nationell nivå. Kommissionen har mottagit framställningar från ledamöter i Europaparlamentet och de nationella parlamenten, försvarsadvokater, medborgare och grupperingar i civilsamhället som pekat på ett antal problem med tillämpningen av arresteringsordern: Ingen rätt till juridiskt ombud i den utfärdande staten under överlämnandeförfaranden i den verkställande medlemsstaten, häktningsförhållandena i vissa medlemsstater kombinerat med ett ibland utdraget frihetsberövande innan rättegången för personer som överlämnats samt utfärdande staters skilda tillämpning av proportionalitetskontrollen, vilket medför att framställningar om överlämnande för relativt ringa förseelser som, i avsaknad av en proportionalitetskontroll i den verkställande staten, måste verkställas.

De betänkligheter som framförts med avseende på tillämpningen av arresteringsordern tyder – trots det faktum att alla medlemsstaters lagstiftning och straffrättsliga förfaranden är underkastade de normer som föreskrivs av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna – på att det ofta finns ett visst tvivel om normerna verkligen är desamma överallt i EU. Enskilda personer kan visserligen överklaga till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna för att hävda sina rättigheter enligt den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, men detta kan endast ske efter att en påstådd kränkning har skett och alla inhemska rättsmedel är uttömda. Detta har inte visat sig vara ett effektivt sätt att få signatärerna att rätta sig efter normerna i konventionen. Situationen har präglat kommissionens pågående arbete med att genomföra färdplanen¹⁶ för att stärka misstänkta eller åtalade personers processuella rättigheter vid straffrättsliga förfaranden. I den av rådet den 30 november 2009 antagna färdplanen konstateras i skäl 10 att "[e]n hel del framsteg har dock gjorts på området straffrättsligt samarbete och polissamarbete när det gäller åtgärder som gör det lättare att väcka åtal. Det är nu dags att agera för att förbättra balansen mellan dessa åtgärder och skyddet av den enskildes processuella rättigheter". I färdplanen nämns nedanstående sex prioriterade åtgärder, utan att man avstår från möjligheten att lägga till ytterligare rättigheter:

- Rätten till tolkning och översättning.
- Rätten till information om sina rättigheter (rättighetsinformation).
- Juridisk rådgivning före och under rättegången.
- Rätt för häktade att kommunicera med anhöriga, arbetsgivare och konsulära myndigheter.
- Skydd för misstänkta personer som är särskilt utsatta.

¹⁶

Rådets resolution av den 30 november 2009. EUT C 295, 4.12.2009, s. 1.

- En grönbok om häktning.

Den första åtgärden – ett direktiv om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden – antogs av Europaparlamentet och rådet i oktober 2010¹⁷. Den andra åtgärden¹⁸ är nu under diskussion i Europaparlamentet och rådet och förberedande arbete pågår inom kommissionen vad gäller återstående åtgärder. Vid utredningen av rätten till juridisk rådgivning kommer man att undersöka frågan om juridiska ombud för eftersökta personer både i de verkställande och i de utfärdande staterna under loppet av överlämnandeförfarandet. De förslag till direktiv som redan lagts fram innehåller artiklar med rättigheter som uttryckligen avser arresteringsordern. I direktivet om rätten till information i brottmål föreslås även en förlaga till rättighetsinformation (*Letter of Rights*) särskilt för fall av arresteringsorder.

Ett antal domar i Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna har pekat på brister i vissa fängelser inom EU¹⁹. Domstolen har beslutat att icke godtagbara häktningsförhållanden (under en viss lägstanivå) kan utgöra en kränkning av artikel 3 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna, också utan belägg för att det fanns någon avsikt att förödmjuka eller förnedra den häktade. Tydligt är att rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder (som i sin artikel 1.3 säger att medlemsstaterna måste respektera de grundläggande rättigheterna och de grundläggande rättsliga principerna, inklusive artikel 3 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna) inte tillåter att överlämnande sker i sådana fall där verkställande rättslig myndighet, under beaktande av alla omständigheter i ärendet, är övertygad om att ett överlämnande skulle leda till en kränkning av en eftersökt persons grundläggande rättigheter på grund av icke godtagbara häktningsförhållanden.

En ytterligare fråga som rör europeiska arresteringsorder är att EU-medborgare som inte bor i den medlemsstat där de är misstänkta för att ha begått straffbar gärning tämligen ofta frihetsberövas före rättegången, huvudsakligen på grund av avsaknaden av lokal anknytning och flyktrisen. Rådet antog den 23 oktober 2009 rambeslut 2009/829/RIF²⁰ om tillämpning mellan Europeiska unionens medlemsstater av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om övervakningsåtgärder som ett alternativ till tillfälligt frihetsberövande²¹. Genom detta rambeslut av rådet införs möjligheten att överlåta ansvaret för icke frihetsberövande övervakningsåtgärder från den medlemsstat där den aktuella personen är misstänkt för att ha begått ett brott till den medlemsstat där han eller hon normalt bor. Detta kommer göra det möjligt för en misstänkt person att vara föremål för en övervakningsåtgärd i sin normala miljö i väntan på rättegången i en utländsk medlemsstat.

¹⁷ Direktiv 2010/64/EU, EUT L 280, 26.10.2010.

¹⁸ KOM(2010) 392 slutlig, 20.7.2010.

¹⁹ Se bl.a. domar i målen *Peers mot Grekland* (19 april 2001), *Salejmanovic mot Italien* (16 juli 2009), *Orchowski mot Polen* (22 januari 2010).

²⁰ EUT L 294, 11.11.2009, s. 20.

²¹ Genomförandedatum den 1 december 2012.

5. FRÅGAN OM PROPORTIONALITET

Tilltron till tillämpningen av europeiska arresteringsorder har undergrävs genom att de systematiskt har utfärdats för få eftersökta personer överlämnade för mycket ringa förseelser. I detta sammanhang visar diskussioner i rådet med anledning av slutsatserna från utvärderingarna av medlemsstaterna²² att medlemsstaterna allmänt anser att proportionalitetskontroller behövs för att förhindra att arresteringsorder utfärdas för förseelser som, även om de omfattas av tillämpningsområdet för artikel 2.1²³ i rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder, inte är allvarliga nog för att motivera de åtgärder och det samarbete som krävs för att verkställa en arresteringsorder. Flera aspekter bör övervägas innan arresteringsordern utfärdas, bl.a. hur allvarligt brottet är, strafflängden, om det finns alternativa metoder som skulle vara mindre betungande både för den eftersökta personen och för den verkställande myndigheten samt en kostnads- och nyttoanalys av verkställandet av arresteringsordern. Eftersökta personer drabbas av en oproportionerlig frihetsinskränkning om arresteringsorder utfärdas i ärenden där frihetsberövande (före rättegång) annars skulle upplevas som olämpligt. Därtill kommer att en överdriven mängd sådana framställningar kan bli kostsamma för de verkställande medlemsstaterna. Det skulle också kunna leda till en situation där de verkställande rättsliga myndigheterna (i motsats till de utfärdande myndigheterna) känner sig tvungna att tillämpa ett proportionalitetstest, och därigenom inför ett skäl till avslag som inte överensstämmer med rådets rambeslut eller med principen om ömsesidigt erkännande som åtgärden bygger på.

I uppföljningen av rekommendationerna i slutrapporten om den fjärde omgången av ömsesidiga utvärderingar förespråkade rådet ett tillägg om proportionalitet i handboken om arresteringsorder²⁴. Denna rapport antogs av rådet i juni 2010²⁵. I den reviderade handboken redogörs nu för de faktorer som ska bedömas vid utfärdandet av en arresteringsorder och möjliga alternativ som ska övervägas innan en arresteringsorder utfärdas²⁶. Om medlemsstaterna följer den reviderade handboken kommer den att ge en grundval för en viss konsekvens i det sätt som proportionalitetskontrollen tillämpas. Kommissionen ställer sig bakom detta tillvägagångssätt och anmodar medlemsstaterna att vidta positiva åtgärder för att få rättstillämpare att använda sig av den reviderade handboken (tillsammans med respektive lands lagstadgade bestämmelser, om sådana finns) som riktlinjer för hur proportionalitetstesten bör tillämpas.

Mot bakgrund av den generella enigheten i rådet om fördelarna med ett proportionalitetstest och uppfattningen att förtroendet för systemet för europeiska arresteringsorder undergrävs utan ett sådant test är det enligt kommissionen väsentligt att alla medlemsstater använder sig av det, också de jurisdiktioner där åtal är obligatoriskt. Rådets rambeslut är ett verktyg som medlemsstaterna kan använda

²² Rådet 8302/4/09 COPEN 68, 7361/10 COPEN 59, 8465/2/10 COPEN 95, 10630/1/10 Presses 161 s. 33.

²³ Artikel 2.1: En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar som enligt den utfärdande medlemsstatens lagstiftning kan leda till fängelse eller annan frihetsberövande åtgärd i tolv månader eller mer. Detsamma gäller om ett straff eller en annan frihetsberövande åtgärd i minst fyra månader har dömts ut.

²⁴ Rådet 8436/2/10 COPEN s. 3.

²⁵ Rådet 10630/1/10 PRESSE 161.

²⁶ Rådet 8302/4/09 COPEN 68 s. 15, 7361/10 COPEN 59 s. 4, 8436/2/10 COPEN s. 3.

när de anser att en person måste befinnas sig på deras territorium för att han eller hon ska kunna lagföras eller för att fängelsestraff ska kunna verkställas gentemot denna person. Den överenskomna handboken visar vägen till ett enhetligt genomförande av detta verktyg. I artikel 2.1 i rådets rambeslut föreskrivs att "En europeisk arresteringsorder får utfärdas för gärningar...". Det är inom ramen för detta utrymme för skönsmässig bedömning som de frågor som tas upp i handboken (bl.a. tillämpningen av proportionalitetstest) diskuteras och stäms av. För att säkerställa det ömsesidiga förtroendet som är oumbärligt för en fortsatt tillämpning av arresteringsordern måste rättsliga myndigheter i alla medlemsstater respektera de avtal som nåtts inom detta område för skönsmässig bedömning.

6. FRAMTIDA ARBETE

Den europeiska arresteringsordern är ett ändamålsenligt och effektivt system för överlämnande som behövs i ett EU med öppna gränser och föreliggande rapport ger en uppfattning om hur det genomförts och fungerar. Av den information som insamlats för rapporten framgår att arresteringsordern är ett mycket användbart verktyg för medlemsstaterna i kampen mot brottslighet, men att utrymme finns för förbättringar vad gäller införlivandet och tillämpningen av rådets rambeslut. Det är främst skyddet av de grundläggande rättigheterna som måste placeras i högsätet vid tillämpningen av systemet för europeiska arresteringsorder. Insatser krävs på följande områden:

- **Införlivandet:** Medlemsstaterna bör när så behövs vidta lagstiftningsåtgärder för att ta itu med de områden (en ingående beskrivning finns i tabellerna i del VIII i det åtföljande arbetsdokumentet från kommissionens avdelningar) där deras genomförandelagstiftning inte överensstämmer med rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder.
- **Grundläggande rättigheter:** Åtgärderna i färdplanen om processuella rättigheter för misstänkta och åtalade personer måste antas och genomföras för att skydda grundläggande rättigheter och friheter och stärka det ömsesidiga förtroende, som är så väsentlig för den fortsatta tillämpningen av instrument för ömsesidigt erkännande, t.ex. rådets rambeslut om en europeisk arresteringsorder.
- **Proportionalitet:** Rättsliga myndigheter bör endast använda arresteringsorder-systemet när framställningen om ett överlämnande är proportionerligt i förhållande till alla omständigheterna i ärendet och bör tillämpa ett proportionalitetstest som är enhetligt i alla medlemsstater. Medlemsstaterna måste vidta positiva åtgärder för att få rättstillämpare att använda sig av den reviderade handboken (tillsammans med respektive lands lagstadgade bestämmelser, om sådana finns) som vägledning för hur proportionalitetstestet bör användas.
- **Fortbildning:** Det meddelande från kommissionen som planerats till september 2011 om en europisk juridisk utbildning ska ta upp behovet av särskild fortbildning för både rättsliga myndigheter och rättstillämpare vad gäller genomförandet av arresteringsordern och nya åtgärder som ska stärka de processuella rättigheterna för misstänkta och åtalade personer. Fortbildning av rättsliga myndigheter är oundgänglig för att skapa konsekvens i frågor som exempelvis gäller tillämpningen av ett proportionalitetstest i samtliga medlemsstater.

Kommissionen noterar att det europeiska rättsliga nätverket kommer att starta en ny webbplats 2011, som blir ett användbart verktyg när det gäller att ge rättsliga myndigheter tillgång till lämplig information om arresteringsordern.

- **Genomförande av kompletterande instrument:** Avsevärt arbete har alltsedan 2004 lagts ned för att ringa in problemen och förbättra systemet för europeiska arresteringsorder. Fyra rådsrambeslut finns (ingående beskrivningar återfinns i del III i arbetsdokumentet) som påverkar tillämpningen av arresteringsordern. Dessa åtgärder rör frågor om överföring av domar, utevarodomar, lagvalsregler och erkännande av övervakningsorder. Om medlemsstater genomför dem snabbt i en nära framtid kan detta ytterligare förbättra den praktiska tillämpningen av arresteringsordern.
- **Statistik:** Vi har nu flera år av statistiska uppgifter som bygger på svar på det frågeformulär som sattes samman av rådets arbetsgrupp för straffrättsligt samarbete i april 2005²⁷. Till dags dato har svar på frågeformulär samlats in och publicerats för åren 2005–2009²⁸ (se bilaga 1 föreliggande rapport och del IX i arbetsdokumentet). Avsevärda brister finns dock i de statistiska material som är tillgängligt för analys. Det finns flera skäl till detta. Alla medlemsstater har inte lämnat uppgifter systematiskt och medlemsstaterna delar inte något gemensamt statistiskt verktyg. Olika tolkningar återfinns dessutom i svaren på rådets årliga frågeformulär. Belägg finns också för underrapportering till Eurojust av överträdelser av tidsfristerna i rådets rambeslut, trots rapporteringsskyldigheten enligt artikel 17 (se del V i arbetsdokumentet). Kommissionen anmodar medlemsstaterna att uppfylla sina rapporteringsskyldigheter. Uttömmande statistik är oumbärlig för en ordentlig utvärdering av arresteringsorderns positiva verkningar och brister. Det är absolut nödvändigt att medlemsstaterna lämnar fullständiga statistiska uppgifter, särskilt de som hittills inte har gjort detta. Kommissionen kommer att bemöda sig att rätta till bristerna i frågeformuläret om statistik kring arresteringsordern och kommer att titta på olika sätt att förbättra insamlingen av statistik.

Kommissionen konstaterar både att arresteringsordern har varit framgångsrik och att brister kvarstår och noterar med tillfredsställelse det omfattande arbete som f.n. pågår för att förbättra systemet. Det är ett innovativt och dynamiskt instrument. Sedan den trädde i kraft 2004 har den givit rättsliga myndigheter en lätt åtkomlig och ändamålsenlig mekanism för att se till att lagöverträdare inte kan dra sig undan rättvisan, oavsett var i Europeiska unionen de gömmer sig. Tillämpningen av den kräver dock fortlöpande granskning. Kommissionen kommer att fortsätta att övervaka tillämpningen av instrumentet vad gäller de frågor som tagits upp i föreliggande rapport. I ljuset av nya erfarenheter kommer kommissionen att överväga alla möjliga alternativ, inklusive lagstiftning, och samtidigt beakta det nya sammanhang som uppstått i och med Lissabonfördraget.

²⁷ Rådet 8111/05 COPEN 75.

²⁸ Rådet 9005/5/06 COPEN 52, 11371/5/07 COPEN 106, 10330/2/08 COPEN 116, 9743/4/09 COPEN 87, 7551/7/10 COPEN 64.

BILAGA 1 — STATISTISKA UPPGIFTER RÖRANDE DEN EUROPEISKA ARRESTERINGSORDERN

(bygger på uppgifter från COPEN 52 REV 59005/5/06, COPEN 106 REV 511371/5/07, COPEN 116 REV 210330/2/08, COPEN 87 REV 49734/4/09 och COPEN 64 REV 47551/7/10)

Genomsnittlig tid för överlämnandeförfaranden

I de fall där personen samtyckte till att bli överlämnad (tid mellan anhållandet och beslutet om att överlämna den eftersöka personen) var den genomsnittliga tiden för överlämnandet:

2005: 14,7 dagar. **2006:** 14,2 dagar. **2007:** 17,1 dagar. **2008:** 16,5 dagar. **2009:** 16 dagar.

I de fall där personen inte samtyckte till att bli överlämnad (tid mellan anhållandet och beslutet om att överlämna den eftersöka personen) var den genomsnittliga tiden för överlämnandet:

2005: 47,2 dagar. **2006:** 51 dagar. **2007:** 42,8 dagar. **2008:** 51,7 dagar. **2009:** 48,6 dagar.

Procentandel överlämnanden efter ”samtycke”

Procentandel överlämnande personer som samtyckte till att bli överlämnade var:

2005: 51 %. **2006:** 53 %. **2007:** 55 %. **2008:** 62 %. **2009:** 54 %.

Europeiska arresteringsorder i medlemsstaterna — Antal utfärdade europeiska arresteringsorder ("utfärdade") och antalet europeiska arresteringsorder som lett till att den eftersökta personen de facto överlämnats ("verkställda") mellan 2005 och 2009

	BE	BG	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	RO	SI	SK	FI	SE	UK	TOTAL
2005 <i>utfärdade</i>			4	64		38	38	519	1914	29	121	44	44	500	42	42	1	373	975	1448	200		81	56	86	144	131	6894
2005 <i>verkställda</i>			0	19		10	12	54	162	6	57	3	10	69	24	23	0	30	73	112	38		10	14	37	10	63	836
2006 <i>utfärdade</i>			168	52		42	53	450	1552	43		20	65	538	35	115	4	325	391	2421	102		67	111	69	137	129	6889
2006 <i>verkställda</i>			125	19		15	4	62	237	20		2	14	57	22	55	3	47	67	235	52		14	23	37	27	86	1223
2007 <i>utfärdade</i>			435		1785	31	83	588	1028	35		20	97	316	44	373	3	403	495	3473	117	856	54	208	84	170	185	10883
2007 <i>verkställda</i>			66		506	14	16	59	345	14		4	16	60	15	84	1	17	47	434	45	235	8	71	43	22	99	2221
2008 <i>utfärdade</i>			494	52	2149	46	119	623	1184	40		16	140	348	40	975	2		461	4829		2000	39	342	107	190		14196
2008 <i>verkställda</i>			141	26	624	22	10	93	400	13		3	22	68	22	205	1		28	617		448	11	81	44	40		2919
2009 <i>utfärdade</i>	508		439	96	2433	46	116	489	1240	33		17	171	354	46	1038	7	530	292	4844	104	1900	27	485	129	263	220	15827
2009 <i>verkställda</i>	73		67	51	777	21	19	99	420	16		3	40	84	26	149	2	0	37	1367	63	877	6	79	47	28	80	4431